

der er rigtigt i en Sag som denne, der havde samme Anskuelse. Jeg har allerede under denne Sags første Behandling udtalt mig angaaende min principale Stilling til den, og jeg skal ikke opholde Thinget videre dermed; men naar jeg har tilladt mig her idag at stille et Forslag, maa dette kun betragtes som et subsidiært Forslag, fremkommet under Forudsætning af, at dette Thing endelig vil have, at der nu skal foretages Noget ved Sagen. Som de Herrer ville have set, har jeg foreslaaet, at der skulde vindes Tid til ny Drøftelse af den foreliggende Plan. Det er den ene Hensigt, hvori mit Forslag er fremkommet; den anden er denne, at Folket selv skulde komme til at give sin Mening tilkjende om dette Spørgsmaal, som er Danmarks Livsspørgsmaal, og at denne Forsamling altsaa ikke skulde afgjøre det ensidigt, uden at Folket var hørt. Her foreligger nu for Dieblirket to Planer, nemlig Ministeriets og Flertallets; men angaaende Ministeriets Plan siger Flertallet i sin Betænkning, at det under de nuværende Forhold maa anse det for at være saa meget mere betænkeligt for et Udvalg at stille positive Forslag til en Plan, som „selve Krigsbestyrelsens Behandling af denne Opgave synes i ikke ringe Grad familende“. Det er altsaa den Dom, som Udvalgets Flertal fælder over Regjeringens Forslag; den ærede Regjering derimod siger i Motiverne til sit Forslag, at det maa „vel fastholdes, at de foreslaaede Foranstaltninger staa i saa nøie indbyrdes Forbindelse, at ingen af dem vil kunne ubelades, uden at hele Systemet svækkes, og Betyggelsen, de skulde give, ophører; Regjeringen maa derfor paa det Varmeste anbefale Rigsdagen at gjøre Sit til, at de alle bringes til Udførelse“. Men nu viser det sig jo, at i Regjeringens Forslag er Hovedpunktet saa at sige Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden, medens Udvalgets Flertal jo er absolut derimod eller dog imod enhver „permanent“ Befæstning om Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, om Flertallet derved har villet antyde, at det vil gaa ind paa en midlertidig Befæstning. Jeg vilde ønske, at man ikke havde brugt dette Ord permanent, men at det havde staaet klart, at Flertallet absolut fravaader at gaa ind paa Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden, hvilket jeg efter nu fremkomne Ytringer fra Medlemmer af Udvalget antager for at være den virkelige Mening af Flertallets Forslag. Men nu spørger jeg: Er det da rigtigt af Regjeringen at gaa ind paa et Forslag, hvori dette Hovedpunkt ikke findes? Dertil kan saa svares, at Regjeringen vil jo heller ikke gaa ind paa Flertallets Forslag; men det forekommer mig dog, at der er fremkommet nogle Ytringer, som lade formode, at der under visse Forudsætninger kunde tænkes en Overensstemmelse mellem Regjeringen og Thinget her. Navnlig naar man lod § 2 i Flertallets Forslag bortfalde, vilde der ikke være nogen absolut Hindring tilstede for at komme til en virkelig Forhandling, medens Bed-

tagelsen af denne Paragraf vilde gjøre det umuligt for Regjeringen at gaa ind paa Forslaget i det Hele. Der er altsaa, som man ser, en Grundforskjel mellem de to foreliggende Hovedforslag, og denne Forskjel blev da ogsaa meget klart fremhævet af den ærede Krigsminister. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at det var vel begrundet at drage frem den anden Grund, jeg har haat til at stille mit Forslag. Det er jo nemlig den, at man ikke bør lade denne Representation være den afgjørende med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, saa meget mindre, som der jo forestaar et snarligt Udløb af denne Forsamlings Mandat. Man burde opsætte den endelige Afgjørelse, indtil nye Valg havde fundet Sted, og da Regjeringen for kort Tid siden gjennem den ærede Conseilspresident har udtalt, at den troede at have den store Del af Befolkningen paa sin Side i dette Spørgsmaal, forekommer det mig, at der fra vor Side ikke kunde være noget ønskeligere end, at der blev forsøgt en Prøve i saa Henseende, for at vi ikke efter en maaste ensidig Opfattelse skulde komme til at sfade vort Fædreland i dette dets Livsspørgsmaal. Derfor vil jeg ønske, at denne Sag ikke kom videre i denne Samling, men at man benyttede Mellemtiden til næste Samling til at udarbejde en ny Plan, der gik ud paa at faae Hovedstridsspørgsmaalet afgjort. Naar jeg nu i mit Forslag har sagt, at Thinget skulde give Regjeringen et Paalæg om i næste ordentlige Samling at forelægge Lovforslag om en Plan til Forsvarsvesenets Ordning, hvori Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden opgives, saa er det jo klart, at her ligger Stridsspørgsmaalet for, saa at, hvis mit Forslag vedtages, vilde der i Befolkningen ikke kunne være nogen Tvivl om, hvorvidt man, naar man var af samme Mening, burde vælge de samme Mænd ind i Rigsdagen igjen, eller naar man var af modsat Mening, burde vælge saadanne Mænd, der vilde stemme for Regjeringens Forslag.

Jeg skal nu tillade mig et Par Ord angaaende de øvrige Punkter i mit Forslag. Naar jeg har sagt, at Kjøbenhavns Befæstning fra Søfiden bør forstærkes, saa har jeg derved tænkt paa, at Søforterne, der jo, saaledes som skildret af det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Thomsen), ere i en daarlig Tilstand, burde modtage en saadan Abbedring, at man ikke saa at sige sendte sine Landsmænd i en aaben Grav ved at sende dem ind i de Kasematter, som findes under Forterne, og dernæst, at man kunde foretage andre Foranstaltninger, som ere antydede af Flertallet, nemlig med flydende Forter paa fjernere Steder, og endelig med Søminer kunde vanskeliggjøre Indløbet til Kjøbenhavn. Det andet Hovedpunkt er dette, at Forbindelsen mellem Landsdelene skulde søges sikket ved en Linie fra Sylland tværs over til Sjælland. Det er en Plan, som man har set uvilket andetsteds, og som jeg i Øvrigt ikke her skal indlade mig videre paa, idet jeg blot skal